

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/sledztwa-i-lustracja/sciganie-zbrodni-przeciwko-nar/akty-oskarzenia/16979,161Akt-oskarzenia-przeciwko-Wojciechowi-J-Tadeuszowi-T-Stanislawowi-K-Florianowi.html>
10.03.2026, 02:55

161. Akt oskarżenia przeciwko Wojciechowi J., Tadeuszowi T., Stanisławowi K., Florianowi S., Czesławowi K., Emilowi K. Krystynie M.- M., Eugenii K., Tadeuszowi S.

15.07.2009

W dniu 16 kwietnia 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia akt oskarżenia przeciwko Wojciechowi J., Tadeuszowi T., Stanisławowi K., Florianowi S., Czesławowi K., Emilowi K., Krystynie M., Eugenii K., Tadeuszowi S.

1) Wojciech J. oskarżony o to, że: I w okresie od 27 marca 1981 roku do 12 grudnia 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Prezes Rady Ministrów, Minister Obrony Narodowej oraz I Sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na kierowaniu zorganizowanym związkiem przestępczym o charakterze zbrojnym, w skład którego wchodził Stanisław K., Florian S., Tadeusz T., Czesław K. i inni, mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, poprzez nadzorowanie opracowywania projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy, administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

II w dniu 12 grudnia 1981 r. w Warszawie będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, iż jako Prezes Rady Ministrów, Minister Obrony Narodowej oraz I Sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej chcąc aby Członkowie Rady Państwa podjęli działania na szkodę interesu publicznego i prywatnego nakłaniał ich do przekroczenia przysługujących im uprawnień poprzez uchwalenie w czasie trwania sesji Sejmu PRL, wbrew treści art. 31 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 22 lipca 1952 r. (Dz. U. z dnia 21 lipca 1976 r.)dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze

względu na bezpieczeństwo państwa",

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. art. 231 § 1 kk przy zast. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 1998, nr 155, poz. 1016);

III w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 31 grudnia 1982 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Prezes Rady Ministrów, Minister Obrony Narodowej oraz I Sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na kierowaniu związkiem przestępczym

o charakterze zbrojnym w skład którego wchodził Florian S., Czesław K., Tadeusz T. i inni, mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, poprzez egzekwowanie wykonywania nielegalnie wydanych dekrety z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu

i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”

tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

2) Tadeusz T. oskarżony o to, że: I w okresie od 27 marca 1981 roku do 12 grudnia 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Sekretarz Komitetu Obrony Kraju, Główny Inspektor Obrony Terytorialnej, Wiceminister Obrony Narodowej wspólnie z Wojciechem J., Stanisławem K., Florianem S., Czesławem K. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, uczestniczył w opracowaniu projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy i administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

II w dniu 13 grudnia 1981 r. w Warszawie będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, iż jako Sekretarz Komitetu Obrony Kraju, Główny Inspektor Obrony Terytorialnej i Wiceminister Obrony Narodowej chcąc aby Członkowie Rady Państwa podjęli działania na szkodę interesu publicznego i prywatnego nakłaniał ich do przekroczenia przysługujących im uprawnień poprzez uchwalenie w czasie trwania sesji Sejmu PRL, wbrew treści art. 31 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 22 lipca 1952 r. (Dz. U. z dnia 21 lipca 1976 r.) dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. art. 231 § 1 kk przy zast. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016);

III w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 31 grudnia 1982 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Sekretarz Komitetu Obrony Kraju, Główny Inspektor Obrony Terytorialnej i Wiceminister Obrony Narodowej wspólnie z Wojciechem J., Czesławem K., Florianem S. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działał w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, przez wykonywanie nielegalnie wydanych dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

3) Stanisław K. oskarżony o to, że: w okresie od 27 marca 1981 roku do 18 października 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako I Sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej wspólnie z Wojciechem J., Florianem S., Tadeuszem T., Czesławem K. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o

charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, uczestniczył w opracowaniu projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy i administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

4) Florian S. oskarżony o to, że: I w okresie od 27 marca 1981 roku do 12 grudnia 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, Wiceminister Obrony Narodowej i członek Komitetu Obrony Kraju wspólnie z Wojciechem J., Stanisławem K., Tadeuszem T., Czesławem K. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, uczestniczył w opracowaniu projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy i administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

II w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 31 grudnia 1982 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, Wiceminister Obrony Narodowej i członek Komitetu Obrony Kraju wspólnie z Wojciechem J., Czesławem K. i Tadeuszem T. dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działał w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, przez wykonywanie nielegalnie wydanych dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

5) Czesław K. oskarżony o to, że:

I w okresie od 27 marca 1981 roku do 12 grudnia 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Szef Wojskowych Służb Wewnętrznych oraz Minister Spraw Wewnętrznych wspólnie z Wojciechem J., Stanisławem K., Florianem S., Tadeuszem T. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, uczestniczył w opracowaniu projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy i administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

II w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 31 grudnia 1982 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Minister Spraw Wewnętrznych wspólnie z Wojciechem J., Florianem S., Tadeuszem T. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, przez wykonywanie nielegalnie wydanych dekretoz z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

6) Emil K. oskarżony o to, że 7) Krystyna M. – M. oskarżona o to, że 8) Eugenia K. oskarżona o to, że

w dniu 13 grudnia 1981 roku w Warszawie, będąc funkcjonariuszami państwa komunistycznego –

Członkami Rady Państwa, przekroczyli przysługujące im uprawnienia w ten sposób, że wspólnie z pozostałymi Członkami Rady Państwa uchwalili wbrew treści art. 31 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 lipca 1952 r. (Dz. U. z dnia 21 lipca 1976 r.) dekrety z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego” „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęli uchwałę z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”, czym działali na szkodę interesu publicznego i prywatnego poprzez ograniczenie praw konstytucyjnych, a w szczególności ustanowienie podstaw do pozbawiania lub ograniczania wolności obywateli polskich

tj. o przestępstwo z art. 231§1 kk w zw. z art. 2 ust 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 1998, nr 155, poz. 1016)

9) Tadeusz S. oskarżony o to, że w dniu 13 grudnia 1981 r. w Warszawie będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, iż jako Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości chcąc aby Członkowie Rady Państwa podjęli działanie na szkodę interesu publicznego i prywatnego nakłaniał ich do przekroczenia przysługujących im uprawnień poprzez uchwalenie w czasie trwania sesji Sejmu PRL, wbrew treści art. 31 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 22 lipca 1952 r. (Dz. U. z dnia 21 lipca 1976 r.) dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. art. 231 § 1 kk przy zast. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016);

Postanowieniem z dnia 14 maja 2008 roku Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie wobec oskarżonej Krystyny M. – M. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 5 kpk – z uwagi na śmierć oskarżonej.

Postanowieniem z dnia 22 września 2008 roku Sąd Okręgowy w Warszawie zawiesił postępowanie wobec oskarżonego Emila K.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2008 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie, po wniesieniu zażalenia przez prokuratora na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 września 2008 roku w przedmiocie zawieszenia postępowania uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2009 roku Sąd Okręgowy w Warszawie na mocy art. 17 § 1 pkt

10 kpk umorzył postępowanie wobec oskarżonego Tadeusza S. stwierdzając iż oskarżony jest sędzią w stanie spoczynku, z uwagi na co sprawa tego oskarżonego została wyłączona do odrębnego postępowania. Zgodę na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego będzie musiał wydać najpierw sąd dyscyplinarny.

Postanowieniem z dnia 14 września 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zawiesił postępowanie wobec oskarżonego Floriana S. z uwagi na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania spowodowaną jego stanem zdrowia. Prokurator oddziałowej komisji po zapoznaniu się z orzeczeniem oraz dokumentacją medyczną odstąpił od wniesienia zażalenia na postanowienie sądu.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zwrócił się do oskarżyciela publicznego o uzupełnienie materiału dowodowego w postaci brakujących protokołów posiedzeń Biura Politycznego KC PZPR, w terminie do dnia 31 marca 2011 r. Prokurator Oddziałowej Komisji w Warszawie natychmiast po otrzymaniu postanowienia sądu podjął działania zmierzające do odnalezienia protokołów wskazanych przez sąd, jednak konieczne było zwrócenie się do sądu z wnioskiem o przedłużenie terminu wyznaczonego przez sąd do dnia 30 czerwca 2011 r.

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wyłączył do odrębnego postępowania sprawę oskarżonego Wojciech J., ze względu na opinię biegłych, którzy orzekli, iż stan zdrowia oskarżonego nie pozwala mu na wzięcie udziału w postępowaniu sądowym przez okres co najmniej 12 miesięcy. W związku z powyższym Sąd Okręgowy w dniu 8 sierpnia 2011 r. zawiesił postępowanie w sprawie.

W dniu 12 października 2011 r. zapadł wyrok w sprawie oskarżonego Emila K. Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 kpk – z uwagi na przedawnienie karalności popełnionego czynu. W dniu 6 marca 2012 r. wyrok stał się prawomocny.

W dniu 12 stycznia 2012 roku warszawski Sąd Okręgowy, uwzględniając wniosek IPN, wymierzył karę 2 lat w zawieszeniu b. szefowi MSW Czesławowi K. za udział w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym pod wodzą Wojciecha J. Sąd wymierzył mu karę 4 lat więzienia (obniżoną o połowę na mocy amnestii) i zawiesił jej wykonanie na 5 lat. Od tego samego zarzutu Sąd uniewinnił byłego I sekretarza KC PZPR Stanisława K. Z powodu przedawnienia, ale przy uznaniu winy, umorzono sprawę Eugenii K., byłej członkini Rady Państwa PRL, oskarżonej o przekroczenie uprawnień przez głosowanie za przyjęcie dekrétów o stanie wojennym.

Sąd zgodził się z aktem oskarżenia pionu śledczego IPN, że stan wojenny przygotowano i wprowadzono niezgodnie z ówczesną konstytucją, a dokonała tego „grupa przestępcza o charakterze zbrojnym”, złożona z ludzi na najwyższych stanowiskach. Według sądu ten związek tworzyli generałowie: Wojciech J., Czesław K., Florian S. oraz Tadeusz T.

Wyroku nie doczekał kolejny oskarżony – gen. Tadeusz T., były wiceminister obrony i sekretarz Komitetu Obrony Kraju. Zmarł w 2009 r. jako oskarżony.

W dniu 24 stycznia 2013 r. prokurator Oddziałowej Komisji w Katowicach złożył apelację od wyroku z dnia 12 stycznia 2012 r., wnosząc o jego uchylenie w części odnoszącej się do Stanisława K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w

Warszawie.

Apelację od wyroku z dnia 12 stycznia 2012 r. wniósł także obrońca Czesława K.

W dniu 25 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał postanowienie o umorzeniu postępowania karnego przeciwko Florianowi S. na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 kpk. Oskarżony zmarł 11 marca 2013 r.

Obrońca oskarżonego Czesława K. złożył wniosek o zawieszenie postępowania karnego, w dniu 20 maja 2013 r. uzupełniając go o opinie biegłych, które miały potwierdzać zły stan zdrowia oskarżonego, nie pozwalający mu na wzięcie udziału w postępowaniu sądowym.

W dniu 27 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny W Warszawie wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania przeciwko Czesławowi K. Prokurator Głównej Komisji ŚZpNP złożył w dniu 31 maja 2013 r., zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego.

W dniu 13 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny rozważył zażalenie prokuratora wniesione w dniu 31 maja 2013 r. w sprawie Czesława K. i postanowił nie przychylić się do wniosku prokuratora oraz przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia Sądowi Apelacyjnemu w innym składzie.

W dniu 1 października 2013 Sąd Apelacyjny postanowił utrzymać w mocy zażalone postanowienie.

W dniu 2 grudnia 2013 r. Dyrektor Głównej Komisji skierował do Sądu Najwyższego kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 czerwca 2013 r. w sprawie przeciwko Stanisławowi K. wnosząc o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 czerwca 2013 r. oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2012 r. w części dotyczącej postępowania przeciwko Stanisławowi K. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w celu ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny rozpatrzył sprawę Stanisława K., i wyrokiem z dnia 3 czerwca 2013 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2013 r.

W dniu 13 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny rozważył zażalenie prokuratora wniesione w dniu 31 maja 2013 r. w sprawie Czesława K. i postanowił nieprzychylić się do wniosku prokuratora oraz przekazać sprawę do ponownegorozpatrzenia Sądowi Apelacyjnemu w innym składzie.

W dniu 1 października 2013Sąd Apelacyjny postanowił utrzymać w mocy zażalone postanowienie.

W dniu 2 grudnia 2013 r.Dyrektor Głównej Komisji skierował do Sądu Najwyższego kasację od prawomocnegowyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 czerwca 2013 r. w sprawie przeciwkoStanisławowi K. wnosząc o uchylenie wcałości wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 czerwca 2013 r. oraz utrzymanego nimw mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2012 r. w częścidotyczącej postępowania przeciwko Stanisławowi K. i przekazanie sprawy SądowiOkręgowemu w celu ponownego rozpoznania.

W dniu 29 kwietnia 2014 r. Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów, wydał postanowienia na mocy którego oddalił kasację. Jeden z sędziów orzekających zgłosił zdanie odrębne do postanowienia, które było zbieżne z zarzutami zawartymi w kasacji Dyrektora Głównej Komisji i aprobowало poglądy prawne wyrażone w teże kasacji uzasadniające konieczność jej uwzględnienia.

Dnia 3 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, na wniosek prokuratora Głównej Komisji wydał postanowienie w sprawie przymusowego doprowadzenia oskarżonego Czesława K. po

uprzednim jego zatrzymaniu, do Uniwersyteckiego centrum Klinicznego w Gdańsku celem przeprowadzenia badania oskarżonego przez biegłych lekarzy. No postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonego.

Opinia sądowo-lekarska dotycząca Czesław K. został nadesłana do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, przez biegłych lekarzy w dniu 17 marca 2015 r.

W dniu 2 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie wydał postanowienie o podjęciu zawieszonego postępowania przeciwko Czesławowi K., na które także wpłynęło zażalenie obrońcy oskarżonego.

W dniu 15 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie wydał wyrok na mocy którego orzekł utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji z dnia 12 stycznia 2012 r. skazującego Czesława K.

Obrońca oskarżonego w dniu 26 sierpnia 2015 r. skierował kasację do Sądu Najwyższego od wyroku o którym mowa. Prokurator odpowiedział na kasację w dniu 2 października 2015 r.

Skazany Czesław K. zmarł w dniu 5 listopada 2015 r.

W dniu 31 marca 2016 r. Sąd Najwyższy postanowił oddalić kasację obrońcy oskarżonego.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)